

griber ind for at frelse en anden fra denne Ulykke og derved selv kommer til Skade, synes jeg ogsaa maa have Krav paa Erstatning. Det maa i det hele saadanne Folk, som for at afværge betydelige Farer eller under lignende Forhold griber ind og derved kommer til Skade. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvad der har været Meningen med at snævre Retten til Erstatning saa stærkt ind paa dette Punkt, som det her er gjort.

Vi støder i samme Paragraf paa Udtryk, som der rimeligvis vil komme til at staa nogen Meningsforskel om. Det er for det første Bestemmelsen om, at ved grov Uagtsomhed skal vedkommende kunne tabe sin Ret eller til Dels tabe sin Ret. Jeg synes nu ikke, den Bestemmelse kan undværes. Jeg tror, den Raadet vil gaa meget lemfældigt til Værks og vil gaa ud fra det Synspunkt, som ogsaa er det rigtige, at hellere maa nogle Stykker faa noget for meget end en enkelt, der egentlig skulde have haft noget, ikke faa noget. Dervises virkelig undertiden grov Uagtsomhed, og de Tilfælde, i hvilke Raadet vil ramme dette, vil ikke just være dem, som falder ind under Begrebet „rask Arbejder, der ikke er bange for at vove Pelsen“. Jeg synes for Resten, at overfor saadanne bør der ogsaa være visse Grænser. Jeg mener f. Eks., at naar man smører en Maskine, medens den gaar, vil der Tid efter anden — det er noget, enhver, der har haft med Fabriksvirksomhed at gøre, ved — afstedkommes en større eller mindre Ulykke. Der prækes evig og altid Forsigtighed for dem, der har med Maskiner at gøre, og jeg mener ikke, det var nogen Skade til, om saadanne Ulykker faldt ind under Begrebet „grov Uagtsomhed“.

Med Hensyn til det næste Punkt, som der vil komme Meningsforskel om, staar jeg derimod noget anderledes, end ærede Medlemmer paa Forhaand vil antage. Det er Spørgsmaalet om Beruselse. Jeg synes ikke, det rammer rigtigt at lade Retten til Erstatning for Ulykkestilfælde falde bort under Hensyn til Beruselse. Ogsaa i den militære Lovgivning har det altid været mig imod, at en Handling straffes strengere, naar den sker i beruset Tilstand, end ellers, og det er ikke, fordi jeg har nogen særlig Interesse for berusede. Jeg har ingen Tendens i den Retning og er ret afholdende selv, men naar man er beruset, taber man Herredømmet over sig selv og gør noget, man ikke vilde gøre, dersom man var ædru. Den Arbejder, der er i en Virksomhed, hvor han

maa gaa rundt mellem Maskiner eller lignende, befinder sig under ganske særlige Forhold. Han kommer let til en Ulykke, og jeg synes ikke, at han skal tabe Retten til Erstatning, fordi han er beruset. Paa den anden Side maa jeg sige, at paa en eller anden Maade maa hans Beruselse rammes, der maa sættes noget andet i Stedet, og i en Tid, hvor Afholdsbevægelsen har saa mange Tilhængere ogsaa blandt Arbejderne, som det meget rigtigt blev paavist, vilde det vel ikke være umuligt at faa sat en Bestemmelse ind her, som ramte dette, at Manden mødte beruset paa sit Arbejdssted, men paa den anden Side fritog ham for at miste Retten til Erstatning, fordi han var beruset.

I § 8 staar følgende: „De Afgørelser, som det tilkommer Raadet at træffe, kan ikke indbringes for Domstolene“. Denne Bestemmelse er jeg meget bestemt imod, jeg holder ikke af disse inappellable Afgørelser. Der er ikke saa meget i Danmarks dejligst Vang og Vænge, som jeg har nogen rodfæstet Tillid til, men man kan jo ikke komme længere end til at lade sin Sag afgøre ved en Ret, og det synes jeg ogsaa paa den anden Side, at man bør have Adgang til, naar der opstaar Konflikter. Jeg kan ikke lide, at nogen skal sige: „Hertil og ikke længere“, uden netop Retten. Nu ser jeg nok, at man i nogen Grad stræber efter at give dette Raad en Rets Karakter, og paa en Maade kan der være Mening deri. Jeg antager, at det netop er ud fra denne Betragtning, at man har gjort Raadets Formand til Formand paa Livstid, nemlig den Betragtning, at Dommere er uafsættelige. Men jeg holder heller ikke af den Bestemmelse, saadant noget forbener altid. Der kommer et Tidspunkt, hvor den Slags Ting bliver til Institutioner, hvor de paagældende bliver bureaukratiske, og hvor alt det Væv i dem, der skulde være bevægeligt, bliver forbenet og til syvende og sidst forstenet, og saa gælder det om, at man, inden det er kommet saa vidt med dem, har et Sted, hvor deres Afgørelse kan komme hen, hvorfra der ligesom kan blive sprøjtet frisk Blod ind i dem, der kan gøre dem noget mere bevægelige, saa at Forbeningen opholdes saa længe som muligt.

Jeg er ikke sikker paa, at jeg har opfattet § 27, sidste Stykke, rigtigt. „I intet Tilfælde“, staar der, „vedbliver Dagpengeydelsen dog længere end til Aarsdagen efter Ulykkestilfældet“. Jeg ved ikke, om der deri skal ligge, at Sagen skal være